

DE WAARDEBEPALING VAN LANDGOEDEREN VOLGENS DE NATUURSCHOONWET 1928.

door G. A. OVERDIJKINK.

De nadere beschouwingen van den heer K u h n over bovenstaand onderwerp, geven mij aanleiding nogmaals hierop terug te komen. Ik meen dat het meningsverschil voornamelijk ligt in het verschil in opvatting omtrent de bedoeling van den wetgever. Het duidelijkste komt dit uit waar de heer K u h n vaststelt, dat ook de eigenaar van het bosch zonder eenige speculatieve waarde recht heeft op belastingreductie, omdat hij vrijwillig een deel van zijn vermogen in het weinig renderende landgoed vastlegt. Deze opvatting die in de belastingvermindering dus een tegemoetkoming ziet aan den eigenaar voor de geringe opbrengst die het bezit van landgoederen geeft, vindt naar mijne meening geen steun in de wet. Aan de belastingvermindering wordt daardoor het karakter van een *subsidie* gegeven, waarbij geen rekening wordt gehouden met den aard van het bezit, die het genoeg nemen met een zéér lagen rentevoet wettigt, zooals de Minister van Financiën in zijn door den heer K u h n aangehaalde aanschrijving van 19 November 1928 aangeeft. Het boschbedrijf is nu eenmaal in zijn aard een bedrijf, dat slechts een lage rente afwerpt, vandaar dan ook mijn bezwaar tegen invoering in de formule van de algemeene rentevoet van 4 %, die in een boschbedrijf met hoogen omloop nooit wordt gemaakt.

Naar mijne meening is de bedoeling van den wetgever uitsluitend geweest tegemoet te komen aan de bezwaren, die kleven aan de gebruikelijke heffing van belasting naar de verkoopwaarde in plaats van naar waarde, die het landgoed krachtens zijn bestemming heeft. Deze bezwaren bestaan hierin, dat de verkoopwaarde vooral in de nabijheid van wooncentra in den regel veel hooger is dan de bestemmingswaarde, terwijl bovendien de opbrengsten in geen verhouding tot die tot verkoop prikkelende hoogere waarde staan. In de memorie van toelichting op het wetsontwerp aan de Tweede Kamer staat n.l. „De vermindering, voor de verschillende belastingen in te voeren, is in dit ontwerp daarom „gebaseerd op eene vervanging van de heffing naar de verkoopwaarde door eene heffing naar eene waarde, die veelal „de bestemmingswaarde wordt genoemd”.

Bij het vastleggen van het begrip bestemmingswaarde in de wet door middel van een fictieve verkoopwaarde heeft

m.i. dan ook nooit de bedoeling voorgezetten daarmee het materiaal te leveren voor het opbouwen van formules. Het ware in dat geval logischer geweest in de wet zelf een of andere formule op te nemen, hetgeen zou hebben voorkomen, dat thans de „bestemmingswaarde” op allerlei afwijkende wijzen wordt bepaald. Ik ben van meening, dat bij vaststelling van de waarde van een landgoed op grond van de bestemming van de samenstellende onderdeelen niet kan worden gesproken van een afwijken der bedoeling van de wet. Veel eer is dit m.i. het geval bij het vaststellen van een fictieve verkoopwaarde met behulp van een of andere formule.
